

Ulrik

Jeg tror, det var fordi jeg havde set ham sidde alene og spise. Jeg har altid haft det sådan: Ingen skal spise alene! Men han ville ikke spise med os. Han sagde, at han ikke kunne lide borde, han *havde* noget med borde. Og så bad han om at sidde ude i vores have, på en havestol, og spise for sig selv.

Han var kommet først på aftenen. Han havde en slidt sæk på ryggen og så usoigneret ud. Stort, gråt skæg og radmagre arme inde under en beskidt undertrøje. Han gik på landevejene hele sommeren, sagde han. Han hed Ulrik og ville bare bede om et stykke brød og et glas vand.

Min mor inviterede ham ind. Hun smurte tre stykker rugbrød til ham og tog en kold øl i køleskabet. Vi andre havde spist, jeg stod og kiggede på ham i aftenskeret fra vinduet. Solen var ved at gå ned ude bag hækken, og han sagde ikke så meget. Min mor spurgte, hvor han kom fra, og han sagde:

- Åh, så mange steder fra.

Han kiggede på maden, på min mors hænder. Ville tydeligvis ikke snakke om sig selv. Jeg lagde mærke til en vielsesring på hans finger. Da han gik forbi mig for at tage maden, strålede urinstanken fra ham. Jeg holdt vejret i næsen og smilede. Han havde gazebind om den inde fod inde under sandalen.

Han fik maden med ud på terrassen, hvor han satte tallerkenen på jorden. Han tog en havestol og bar den ud på græsplænen, placerede den i den sidste stribe sol. Så tog han rugbrødsmadderne og satte sig. Jeg stod inde i stuen og kiggede på hans ryg. De tynde skuldre og armene, der førte øllen op til munden. Kæberne der tyggede roligt.

Solen i hans uglede, tyndslidte hår. Han var gammel men lignede en lille dreng. Hans fødder pegede ind mod hinanden.

Min mor talte med min far ude i gangen, de talte lavt. Ulrik kom ind med tallerknen, han humpede lidt på foden. Han sagde tak for mad og bad om at låne toilettet. Inden han skulle videre. Han skulle finde et sted at slå lejr på, inden det blev mørkt. Jeg kunne ikke lide tanken. Den tynde krop på jorden. Nattekulden. Jeg kunne ikke lide, at han var bange for borde. Hans vielsesring, at han var så tavs. Jeg skammede mig.

Min mor og far havde bestemt sig. De spurgte, om han ville blive og sove. Vi havde plads i gæsteværelset, selvom det stadig rodede efter min konfirmation. Der stod ekstra stole og kasser med lyserøde servietter og lysestager. Der stod de flasker rødvin, der ikke var blevet drukket. Jeg forestillede mig, at Ulrik lå midt i resterne fra festen. Fremmed, udenfor. Det gjorde ondt helt ind i tænderne. - Han kan få mit værelse, sagde jeg. - Jeg skal alligevel sidde inde i kontoret og lave lektier i aften.

Jeg sagde det, så min mor ikke protesterede. Hun så undrende på mig, men hun sagde ikke noget. Ulrik sagde ikke nej tak. Han sagde, han var træt, han havde ikke sovet meget natten før, fordi det havde regnet. Jeg viste ham op ad trappen til mit værelse. Jeg undskyldte, at sengen ikke var redt, jeg sagde, at jeg nok skulle hente vores gæstesengetøj. Det nikkede han til.

Mit hjerte bankede ligesom i slowmotion, mens jeg lagde gæstesengetøjet frem. Jeg vidste, det var vanvid. Mit skrivebord stod henne ved væggen og nærmest brændte. Den øverst skuffe stirrede på mig med sin hemmelighed. Det var ikke for sent at fortryde. Min mor havde ikke anet uråd. Fem sekunder, én lille bevægelse i skuffen, og alt ville være normalt. Ingen ville forvente mere.

Men jeg kunne ikke åbne den skuffe. Det var som om, jeg havde bestemt mig. Ulrik kiggede på sengen, det sitrede svagt i hans læber. Hans øjne var gule og blanke. Det græd i mig. Jeg gik ned på

badeværelset og hentede et badehåndklæde. Jeg åbnede skoskabet og tog min fars gamle hjemmesko frem, han brugte dem kun om vinteren. Jeg gik op og gav det hele til Ulrik.

Han gik tidligt i seng. Jeg sad nede i kontoret og forsøgte at lave lektier. Så bankede han på den åbne dør, han stod i hjemmeskoene med badehåndklædet over armen. Han ville bare ønske os en god nat. Jeg kunne ikke klare det. Så fin han var. I hjemmeskoene. Jeg kunne ikke holde det ud.

Da jeg skulle sove, forestillede jeg mig Ulrik ligge i sengen. Han lå godt. Gæstedynen var blød. Der var varmt. Jeg faldt i søvn og drømte, at han sad ved et stort bord med en masse gæster. Det var solskin, alt badede i lys. Han grinede og hyggede sig med gæsterne, han havde et barn på skødet. Der var vin og franskbrød med jordbærsyltetøj og musik, han havde råd til det hele. Jeg sad inde i en slags jordhule og kiggede ud på festen, det var en god drøm.

Næste morgen skinnede solen. Ulrik havde været tidligt oppe, han havde været i bad, hans hår var redt til siden, lidt vådt. Min far smurte to boller til ham, og han spiste dem stående sammen med en kop kaffe. Der sad lidt smør fast i hans skæg, han så det ikke selv. Når han tyggede, flakkede hans øjne i køkkenet. Vielsesringen gled rundt på hans finger, alt for stor. Jeg havde lyst til at være hans gamle kone, holde ham i hånden, føre ham ind i et dejligt hus og give ham mad ved et bord. Jeg ønskede af hele mit hjerte, at han snart ville gå ud i solen og aldrig komme tilbage.

Han tog sækken på ryggen og kiggede ud ad vinduet. Han sagde, det var godt gåvej. Han sagde farvel og tak for gæstfriheden. Jeg kunne ikke se noget på ham. Der fandtes ligesom et fremmed univers langt inde i hans øjne, en hemmelig forhistorisk verden. Jeg mærkede uroen i min mave, prøvede at trække vejret roligt. Det føltes som om jeg havde for meget luft i kroppen, en storm ud i armene. Min mor gav Ulrik en hundredekroneseddel, han tog den. Jeg holdt vejret.

Da han var gået, ventede jeg næsten et kvarter med at gå op på værelset. Jeg gik langsomt op ad trappen, for hvert skridt mere og mere oprevet, mere og mere vild. Der var mange penge i skuffen. Tolvtusindesyvhundrede i kontanter fra konfirmationen. Alle mine penge.

Jeg håbede, han var gået hurtigt. Ud i lyset. Sporløst. Med pengene. Jeg håbede, han havde taget dem. Eller ladet dem ligge. Hvad der nu var bedst for ham. Det betød ikke så meget. Jeg var blevet tosset. Ude af mig selv. Min hjerne var lykkeligt splintret af morgenlys. Der var ikke noget at gøre.